

Олександр Лисенко (м. Київ)

Зробивши стільки доброго в житті

Цвіте в маю садочок біля хати,
При зміні – президентський апарат,
А ми прийшли, аби Тебе вітати:
Тобі ж сьогодні – тільки 70!

Упевненою, зрілою ходою
В науці шлях уперто торував,
Боровся з негараздами й бідною,
Але ніколи «задню» не вмикав.

Орав завжди і глибоко, й сумлінно,
На кін поставив виховану честь
І не спускався навіть на коліно
Та дбав завжди про спільний інтерес.

Шанують розум й силу добрі люди –
Так повелося з давніх давен,
Ти лідером бував завжди і всюди,
Бо командирський мав здоровий ген!

У ті часи дарів ми не чекали,
Зароблене складали у «казан»
І те, як Студзагони працювали,
Ще й нині пам'ятає Казахстан.

Ти славився не тільки виробництвом,
В громадських справах був ще той авторитет,
Бо ж під Твоїм умілим керівництвом
Бурхливо діяв комсомольський комітет.

Тобі дано не тільки керувати –
Пала вогонь, а не куріє дим,
Показуєш, як треба працювати
Й даєш велику фору молодим.

Куди б «еліта» наша не водила,
Куди б нас керівництво не вело,
Коли не дує вітер у вітрила, –
Ти сам берешся вправно за весло.

Ти маєш крицю дужої статури
Як кращі Вінниччини гордої сини,
І, хоч нема густої шевелюри,
Зате зовсім не видно сивини.

Ти звик долати труднощі усякі,
Бо не в тепличних зручностях зростав,
Поставив там, де треба, залізяки
І от тепер іще міцнішим став!

Усе життя Він любить Валентину –
Такий собі родинний ветеран!
На цій сімейній диво-бригантині
Чи не вона, буває, капітан?

У Вас – чудові донечки й онуки,
Надійні та упевнені зяті,
Тож можуть відпочити трохи руки,
Зробивши стільки доброго в житті.

Хоча живемо вже «не до зарплати»,
Та до роботи все ж встаєм зрання,
То ж ще потрібно нам повоювати
І рано пити чарку «на коня».

Зробити треба щедро і багато,
В поля зове господарський розмай,
Ще треба довго сіяти й збирати,
То ж будь здоров і знову запрягай!